

Folketingets Lovsekretariat
lov@ft.dk

Torsten Gejl (ALT)
torsten.gejl@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Holmens Kanal 20
1060 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

J.nr. 2020 - 8060
29. oktober 2020

Folketingsmedlem Torsten Gejl (ALT) har den 21. oktober 2020 stillet følgende spørgsmål nr. S 112, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. S 112:

” Hvordan forholder ministeren sig til, at én myndighed – Uddannelses- og Forskningsministeriet – belønner og anerkender en forskers evner i form af et stipendium, mens andre myndigheder – kommunen og Ankestyrelsen – umuliggør projektets gennemførelse og dermed direkte stiller mennesker med handicap på arbejdsmarkedet dårligere, end deres kolleger? ”

Svar:

Jeg vil gerne starte med at understrege, at personer med handicap ikke må blive stillet dårligere på arbejdsmarkedet end personer, der ikke har et handicap. Det gælder uanset, om der er tale om arbejde i Danmark eller arbejde i forbindelse med et udlandsophold.

For at sikre det, har vi en række ordninger, som skal understøtte, at mennesker med handicap kan være en del af arbejdsmarkedet. Ud fra den artikel, som danner baggrund for spørgsmålet, står det imidlertid ikke klart for mig, hvilken hjælp borgeren har fået afslag på. Det vigtige for mig er, at borgere får den hjælp, som de har ret til, når de har behov for det, og at ventetider i sagsbehandlingen ikke skal spænde ben for det.

Generelt gælder, at man fx i forbindelse med en arbejdsrelateret udlandsrejse efter Lov om kompensation til handicappede i erhverv mv. kan få bevilliget personlig assistance til at hjælpe med udførelsen af praktiske opgaver i borgerens arbejde. Her er det vigtige, at der i udgangspunktet ikke er forskel på, om man arbejder hjemme eller er på et kort udlandsophold. Kommunen kan refundere dokumenterede rimelige rejseudgifter for den personlige assistent, hvis assistenten har ledsaget personen med handicap i forbindelse med arbejdsbetingede rejser.

I nogle tilfælde kan det være relevant at bruge lokal arbejdskraft til at assistere personen med handicap i udlandet. Det beror dels på en vurdering af karakteren af arbejdsopgaver og på udgifterne ved at medtage personlig assistance fra Danmark. Det beror således altid på en konkret vurdering.

I forbindelse med arbejde i udlandet kan man imidlertid også have brug for hjælp til andre funktioner, der ikke direkte relaterer sig til arbejdsopgaverne. Da denne type hjælp henhører under social- og indenrigsministerens ressort, har jeg modtaget følgende bidrag til besvarelsen:

”Efter serviceloven kan en borger få bevilliget borgerstyret personlig assistance (BPA). Det er en ordning, hvor borgere med omfattende funktionsnedsættelse kan få et kontant tilskud til at ansætte hjælpere til pleje, overvågning og ledsagelse. Man kan tage sin BPA-ordning med sig til udlandet i op til en måned uden at søge kommunen om det på forhånd. Hvis udlandsopholdet overstiger en måned, skal man før udlandsopholdet søge kommunen om at medtage hjælpen. Længden på den periode, hvor man kan tage sin hjælp med sig, afhænger af formålet med hjælpen og de konkrete omstændigheder.”

Når det er sagt, skal hjælpen selvfølgelig kunne ydes så fleksibel så muligt. Sagsbehandlingen, herunder sagsbehandlingstider, må ikke umuliggøre, at personer med handicap kan gennemføre arbejdsbetingede udlandsophold. Og det er min klare forventning, at kommunerne kan behandle ansøgninger om hjælp, så det ikke stiller borgere med handicap i en ugunstig situation sammenlignet med personer uden et handicap.

Venlig hilsen

Peter Hummelgaard